

Здравейте! Нека да направя своя опит да Ви се представя и да Ви доближа до измеренията на личността си, скъпи приятели и скъпи смели мечтатели, способни да покоряват нечувани хоризонти, граничещи изключително често и с рамките на невъзможното! Казвам се Димитър Драганов Драганов и съм родом от град Стралджа, намиращ се в област Ямбол, в който завърших своето средно образование в родното си училище СУ „П. К. Яворов“, където положих моралните основи на личността си. Когато бях на крехката възраст 10 години, вдъхнах живот на своята поезия – пъстроцветната магия, която ме прави щастлив и ми помага да повярвам, че целият свят е едно красиво и безбрежно измерение. С течение на времето поезията стана моят най-добър и верен приятел, с когото и до ден днешен се намираме в прекрасни, хармонични отношения.

Аз съм на 22 години и към момента изучавам специалността „Психология“ във Великотърновския университет. Спрямо нея бих обобщил с увереност, че непрекъснато ми предоставя ценно, актуално и задълбочено познание за механизмите на функциониране на човешката психика. В свободното си време обичам да чета, да пиша стихове, да излизам с приятели, да слушам музика, да спортувам, да съзерцавам природата и да фотографирам нейните променливи настроения. Искрено вярвам в доброто у хората, знам кой съм, какво мога и накъде вървя. Моят любим девиз, който винаги ми помага да се изправам и да продължавам напред, е: „Обстоятелствата са добри оправдания, но животът е по-скоро избор!“. Той е изписан и на корицата на първата ми стихосбирка със заглавие „Моят глас“, която излезе от печат през месец юни на тази година, а представянето ѝ се състоя на 9 юли в сградата на родното ми училище в Стралджа. В нея се представям накратко със следното стихотворение:

Обичащ Димитър

Аз пораснах в години нелеки
и в проблеми успях да порасна.
От дилеми изграждах пътеки,
от тъгата – словата прекрасни.

Аз изгубих и много спечелих.
Аз се лутах – самотен, уплашен.
Аз съзрях и утеха намерих –
щом простих на живота ни страшен.

Аз обичах момичета – много.
Днес жените обичам – безкрайно.
Не подхождам към никоя строго
и не ползвам словата омайни...

Аз обичам усмивки да има...
Много често наричат ме хитър
на шега. Аз съм лято и зима.
Аз съм просто обичащ Димитър.

Кои са най-хубавите моменти в твоя живот досега?

Ще Ви споделя напълно искрено, че аз съм от този тип хора, които, като че ли, имат малко по-специфично отношение към споделянето на радостите и несгодите, които ме застигат и изграждат като личност. Преди бях прекалено нетърпелив и непрестанно се стремях да вербализирам най-хубавите и най-лошите преживявания от ежедневието си, да ги разкажа на някого, да ги споделя, да ги изкарам извън себе си, като с течение на времето си дадох откровена сметка, че това се случваше, защото се страхувах да остана сам със себе си и да чуя тихите и ефирни послания, изпращани до сетивата ми от вътрешния ми глас. Определено имам много хубави моменти, които са ми се случвали досега, но изпитвам известно затруднение да определя измежду тях кой е най-хубавият. Ако ги наредя един до друг и ги разгледам внимателно, ще обобщя с топла усмивка, заредена с бащина любов, че обичам всички, така както майката обича двете си малки, игриви чеда. Всеки от тези мои хубави моменти са ми любими и скъпи, и подхождам към тях с голяма доза копнеж и признателност, че са ми се случвали и са ме озарявали като благи слънчеви лъчи в студени зимни дни.

Кое е най-трудното нещо, което си преживявал?

Моят живот дотук не беше цветя и рози. Изпитвал съм безброй трудности в битието си, които ме изтощаваха, смачкваха и разрушаваха емоционално. В миналото се нуждаех от подкрепа, за да се справя и да не рухна, но именно в тези отрязъци от време, когато исках до мен да има някого, на когото да се опра, бях самотен срещу всичко, с което трябваше да се справям. Много пъти ми се налагаше да поемам отговорности, нетипични за възрастта ми и прекалено тежки за крехките ми детски рамене, като на моменти оставах прекалено сам и вътрешно се питах с ужаса на завърнал се от фронта войник – как и откъде ще намеря сили, за да продължа напред към светлото бъдеще, което ме очаква и зове някъде там. Когато отговарям на този интимен и безкрайно личен въпрос, усещам, че чувствителната ми душа е готова да заплаче безутешно като наранило се на площадка детенце. Сълзите ми – мисля си аз сега – ще са своеобразно болезнено и плахо завръщане към неимоверно тежкото ми минало, в което за пореден път ще се огледам и ще си благодаря, че не се разпаднах и обезличих, изгаряйки в огньовете на страданието и самотата. Душата ми е уютно и обширно пространство, в което вече внимавам кого допускам, защото като че ли у хората съществува някакъв странен, неприятен афинитет да употребят и наранят чувствителната душа. Ако усетя, че човекът, заявяващ явно копнеж да се докосне до моя светоглед, е Човек, разбиращ, оценяващ и приемащ със смирение страданието на другите, с което живее в симбиоза, с удоволствие ще го поканя на кафе и ще си поговорим очи в очи кои са моите най-трудни моменти, които съм преживявал. Не бих пропуснал да взема и носни кърпички със себе си, защото, когато му ги разкажа докрай, е напълно възможно и да се разплаче, а аз не обичам хората да се разстройват и да плачат. Обичам да бъдат усмихнати.

В какво вярваш?

Това е един чудесен въпрос, на който бих искал да отговоря с моя поетична творба.

Моята Вяра

Вярвам в топлата прегръдка и в живота тъй красив,
в бебешката първа глътка и в съседа ми щастлив.
Вярвам в хората. В доброто. Блага Вяра ме крепи,
че мираж дори е злото днес в човешките души.

Вярвам в птичето, което звънко пее през деня,
и в момичето напето – нежна фея през нощта.
Вярвам в миговете кратки на любов и топлина
и в съдбовните загадки, уплътнили вечността.

Вярвам в старите поети и с наслада ги чета.
Вярвам в техните куплети. Те даряват ми крила
и ме учат да Обичам! Да Дерзая! Да Творя!
Аз не тичам, но привличам на живота скоростта.

Вярвам в утрото на плажа. Нека бъде то до теб!
Вярвам, пъстър е пейзажът пред жената на поет.
Вярвам, Пиша и си пея! Топче Вяра съм в света!
Вярвам, дишам и Живея! Само с Вяра съм следа!

Вярваш ли в хората?

Вярвам в хората и в тяхното дълбоко скрито желание да бъдат
приети, обичани, защитени, видени, чути и оценени. Понякога съм
бил жестоко нараняван от хора, но също така съм бил и изумяван от
техните способности. Да вярвам в хората за мен означава да ги
обичам. Обичам ги!

А вярваш ли в себе си?

Ще бъда искрен: имал съм безброй моменти досега в живота си, в
които никак не съм вярвал в себе си и многократно съм се
пренебрегвал поради една или друга причина, която съм използвал
за пореден път като удобно оправдание да не обърна внимание на

собствените си налични нужди. Когато започнах да пиша стихове, не вярвах в себе си и не познавах измеренията на душевността си, поради което се лутах уплашен в един повтарящ се омагьосан кръг, от който като че ли излизане нямаше. Не познавах желанията си. Тичах от себе си и се изтощавах от това тичане без посока в безпределните пустини на мислите си. Към днешни дни осъзнато и разумно вярвам в себе си и се опитвам да прилагам тази вяра в насока подобряване – както на моя живот, така и на живота на останалите хора в държавата, в която живеем.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Всеки ден у мен живее и трепти мечтата хората да станат по-добри, състрадателни и човеколюбиви. Надявам се, че много скоро всички ние ще достигнем онези спокойни времена, от които се нуждаем, за да си отдъхнем и да продължим смело напред. От друга страна, пряко съотнесено към мен и моята личност, мечтая проектът ми за предоставяне на удобен достъп до психологическо консултиране на моите съграждани от град Стралджа, който към момента изготвям старателно и внимателно, да се зарадва след известно време на своята реализация. Надявам се, ако той получи своя живот, да помогне дори и само на един човек да повярва, че в страховете няма нищо страшно и те могат да бъдат прегърнати с любов.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Обичам да си разпределям времето и благодарение на това то ми стига за всичко важно, което съм решил да правя. Поне засега не мисля, че има нещо важно, за което времето да не ми достига.

Съжеляваш ли за нещо в миналото?

Да. Мисля, че всички ние съжеляваме за поне едно нещо в миналото си, но според мен това е напълно нормален и естествен факт, от

който не бива да се притесняваме или страхуваме. Съжалявам за нещо в миналото си, но съм щастлив, че се научих смирено и любящо да присъствам в настоящето и да насочвам любопитния си поглед към бъдещето, което ме зове и очаква някъде там. Ако се замислим, може би ще стигнем до заключението, че миналото е изкусително злато, поставено на някаква сияеща витрина, което ни примамва да го докоснем и закупим, но от това няма смисъл, защото в настоящето практически няма къде да го употребим.

Важна ли е прошката в твоя живот?

Прошката е изключително важна частица от моя живот. Всеки ден се уча да бъда смирен и да прощavam, както и да се намирам в хармония с Всемира, гравитиращ около мен. Мисля, че пътят към себеопознаването неминуемо минава през топлото прегръщане на прошката с приемаща майчина любов. Понякога изглежда, че е много трудно да простим на някого за нещо определено, което ни е сторил, но когато се смирим и се усмихнем със сърцата си, прошката пристига на златната си колесница и ни целува по челата с цялата Божествена любов, която е способна да побере в себе си.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш сега?

Живея сърцато в настоящето. Живея Сега. Живея с Душа. Живея с Мечти.

Харесваш ли нашето време?

Всяко време притежава своите специфични особености. Времената днес не са никак леки поради множество фактори и обстоятелства, с изтъкването на които не бих искал да затормозявам сетивата на читателя на моето интервю, но бих казал, че харесвам времето, в което живея, и се опитвам да оценявам всяка негова страна, да го разглеждам от колкото се може повече ъгли и да извличам позитивите от всичко.

Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?

Пътуването до Велико Търново с влак от моя роден град Стралджа винаги ме е вдъхновявало и извисявало. Ще споделя с Вас, скъпи приятели, своя творба, посветена на това пътуване, на което държа изключително много.

Пътуване с Любов

Като Дъбово няма такава –
тъй красива и стройна тинтява.
През април висините лилави
си припяват за минала слава.

Май сега и снагата ми мърна
се прехласна по влака за Горна.
Аз пътувам до други студенти,
на живота велик компоненти.

За ищаха на куп машинисти
и за влака с очите сребристи
ще напиша с небесно мастило
смела ода за всяко багрѝло.

До горите ще бъда вселена,
от мелодия звучна пленена,
а звездите така и не разбраха,
че съм дума, прикрита и плаха.

Обичаш ли Живота? Опиши го с три думи...

Обожавам Живота! Той е: Вяра, Надежда и Любов!

Кои са най-красивите гледки за теб?

Една от най-красивите гледки за мен е Сълза, родена от Щастие. В стихосбирката си „Моят глас“ посветих творба на Щастлива Сълза, която ще споделя с Вас.

Щастливата Сълза

Към окото се прибрала тихо сухата сълза
и нелепо осъзнала, че е тъмен кът света.
Тя разплискала се в стая и изчезнала в зори
към стените на безкрая и вселенските тъмни.

През тунели на раздели – с куп апели за любов
и шрапнели от дуели в тази мъчна бран – живот,
тя пътувала самотна и търгувала с нощта,
като дума безпилотна, котва пуснала в звезда.

Редом с багри на пейзажи и с напукани нозе,
мирно носейки багажа и летейки без криле –
над притихнали градини и говорещи нивя...
Полетът ѝ спрял в картина: чедо, майка и баща.

По очите ги познала и огледала се в тях.
Тя видяла и разбрала, че са неин сетен бряг.
Потопила се красива и оставила следа –
преродила се в мотива за Щастливата сълза.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Навсякъде. Светът е моят огромен дом, а аз съм неговото любопитно дете, копнеещо да го опознае от всяка негова страна.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Сега, докато отговарям на този въпрос, за пореден път си давам сметка, че черпя неимоверно много сили да продължавам напред и в най-трудните моменти от измеренията на поезията, от разговор с близък човек, който би ми оказал подкрепа да се съвзема, да се изправя и да продължа, но на този етап от живота си се опитвам да изграждам вътрешен контрол у себе си, накратко казано – да нося отговорност за себе си, за собствените си чувства и да се мобилизирам успешно да изляза и от привидно най-трудната ситуация, изправила се пред мен. Смирено мисля, че успявам в това свое желание.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Има някои неща, които бих искал да променя у себе си, и това, което мога да кажа на този етап е, че работя в тази насока. Радостен съм, че имам тази възможност!

Намерил ли си призванието си?

Да. Писането на стихове, както и психологията, която е пряко свързана с това да помагам на хората. Именно силата на призванието ми ме тласна към това да напиша и да се опитам да реализирам проект за предоставяне на удобен достъп до психологическо консултиране на гражданите от Община Стралджа.

Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?

Бих казал, че не се страхувам от смъртта. Дълбоко в себе си се страхувам от непълноценно изживения живот. Когато изпадам в

блатото на монотонността, си пускам песента „Life” на любимата си руска поп певица Zivert. В тази песен, която препоръчвам на всеки да изслуша, се пее следното:

*„Ета life в кайф, когда ты сделал выбор сам“...
(„Този живот е кеф, когато си направил избора сам“...)
„И по пустякам не ищеш повода в глазах“...
(„И за нищо не търсиш повод в очите“...)*

Считам, че смъртта е закономерната последна спирка на великото пътуване, наречено Живот, което не може да продължи вечно, колкото и понякога това да ни се иска. Ако е вечно, ще се пренаситим. На последната спирка, за която пиша, Човекът слиза с Чисто Сърце и Душа, отлитаща към други Предела. Точно те, според мен, са Животът след Смъртта.

Какво те кара да се чувстваш жив?

Поезията, любовта, мирът и всичко, което ме заобикаля. Обожавам Живота! Обожавам Вселената!

Какво е за теб самотата?

За мен самотата е напомняне да променя нещо в живота си. Но тя може да има и едно друго, по-неприятно лице, което преди време описах в един свой стих, който се роди, след като запечатах в ума си образа на тъжен, бездомен, самотен човек.

Едно самотно сърце

Спи бездомникът до Villa и сърцето го боли.
Негли дните са котило на излъгани съдби?
Той по пладне ще засвири в едноока самота,
без площадни панаири, сам в потока на света.

Беше грешен и пострада. Изостави го жена
и пропи се – за „награда“ отлетяха и деца.
Почерня небето наше, то продъни се от юг,
заваля и се изплаших, че отиваш си оттук.

Светлината на покоя пак приижда на раван,
че душата ми е твоя – от столетия го знам.
Скита в дланите човешки и ранена се крепи,
свита в дрипавите дрешки и позорните молби.

Моля те да ме подминеш по пътека от звезди.
При вида ми ще застинеш и мигът ще те гори.
Спи бродягата до Villa и бленува те на глас...
Ти протягаш ли се, мила, към съсипаното аз?...

Какво ти дава представа за Вечност?

Космосът. Безграничните мащаби на Вселената. Любовта.
Спокойствието.

Кое е Доброто, което са сторили за теб и няма да забравим?

Никога няма да забравя оказаната помощ от определени хора в прекалено трудни за мен моменти. Не бих забравил никога и това, че от Общината на моя роден град Стралджа решиха през тази година да ме подпомогнат в издаването на моята първа стихосбирка със заглавие „Моят глас“. Благодарение на това добро издадох книгата си и се запознах с множество хора, дори и с Вас! Доброто е вечна магия и огън, който трябва да предаваме помежду си!

Какви чувства изпитваш най-често?

Исклучително често се чувствам Хармонизиран, Вдъхновен,
Благодарен и Влюбено присъстващ тук и сега.

Имаш ли вътрешен мир?

С течение на времето достигнах до заключението, че имам вътрешен мир, и продължавам смирено и благодарно да го развивам всекидневно, като това върви за ръка със старателно и любопитно опознаване на добрите и лошите ми страни.

Какво е Щастието за теб? Опиши един свършен ден...

Щастието за мен тупти като сърце в следната вероятно трогателна за всеки картинка: да събудя с нежна целувка съпругата си, с която сме свързани с фината и ефирна емоционална нишка на любовта, да я изненадам със закуска в леглото, да помързелуваме, да си пуснем някоя от песните на Zivert, да се поглезим, преди всеки от нас да отиде на работа. В книгата на Весела Тотева „Падение и спасение“ пише: „А той, Господ, всъщност винаги е бил до мен и ме е гледал. Гледал ме е през очите на дъщеря ми.“ Истински свършена за мен е картинката, в която Господ би ми се усмихвал през веселите очички на моите деца!

Какъв съвет би дал на едно дете или на другите хора въобще?

На едно дете и на другите хора въобще бих посветил с много любов следното свое стихотворение.

Вяра в Човека

Когато падаш ти в тъга и чезнеш в шеметна умора,
вдигни глава над пепелта и знай, че нейде има хора,
които мислят си за теб и в късни нощи те сънуват.
Дори сънят им да е блед, в света си цветно те рисуват.

Когато нямаш светлина и сякаш мракът те поглъща,
подай ръка! Ще те спася, когато всеки се обръща!
Познато чувство ми е то – да няма никой в тъмнината,

да тичаш в огнено кълбо и да трепериш в самотата.

Намерил своето гнездо – навярно ти ще се отпуснеш.
Разперил слънчево добро, в сърцето някой ще допуснеш.
Човек с човек краси света и дните както повеляват,
любов, дете и в старостта косите славно побеляват.

Когато плачеш, ще съм там и двама с теб ще се изправим!
В очи ще грее буен плам! Да плачем, май не ни се нрави?
Когато луташ се в студа и даже давиш се на плитко,
помни, че има топлина – и тя е в твоя верен Митко!

Какво може да те разплаче?

Много неща са способни да ме разплачат: липсата на емпатия и разбиране между хората, тежките и нелечими болести, яростната проява на коравосърдечност и жестокост, войните, самотата, четяща се в очите на старите хора, както и много други детайли от пъстроцветния живот, който Живеем.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Сплотеността между хората, заедността, сърдечната помощ и приятелска ръка, подадена навреме към другия, когато той се намира в своята най-тежка беда и е изпаднал в собствената си емоционална бездна, усмихнатите и весели деца в парка, прегърнатите старци, вървящи на фона на залеза и отличаващи се ярко в градската забързаност, котетата, които се умилкват на случайните минавачи, влюбените, които се целуват на спирката, докато чакат автобуса да пристигне, изгревът, залезът, любовта и романтичното себеотдаване.

Ако си представил живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Според мен пъзелът на живота се подрежда винаги и смъртта е последното негово парче. Определено при мен на този етап липсват още някои парчета, за да бъде пъзелът цял и завършен, но и те в отредения им момент ще застанат на своите места и ще се получи цялостност.

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

На първо място, оценявам изключително много самия живот като благо да ме има тук и сега. Благодарен съм, че съм жив и здрав, благодарен съм на своето семейство за подкрепата, която ми оказва, благодарен съм на своите верни приятели и скъпи читатели, благодарен съм, че имах възможността да издам първата си книга и да се запозная с толкова усмихнати и заредени с неизчерпаема Вярна хора! Благодарен съм на настоящия момент, благодарен съм, че мога да се събуждам всеки ден, да дишам, да се смея, да пея, да се образовам, да пътувам в автобуси, да се движа сред тълпата в града, както и съм благодарен на Вас, че Ви има, че успяхме да се запознаем и че дадох с топлина това интервю за Вас, благодарение на което бих могъл да достигна до дълбините на нечия душа и да я докосна с топлина.

Безкрайно благодарен съм, че мога да продължа да вървя смело и уверено по пътя напред във великото приключение, което обичам поетично да наричам с красивата думичка: ЖИВОТ! БЛАГОДАРЯ ВИ!

*

Снимки – личен архив на Димитър Драганов

Интервюто е публикувано за първи път в блога на Кристина Митева – „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“, на 11.11.2021 г.

http://www.oneofusshares.com/2021/11/blog-post_11.html